

AURORA

Al Carrer Aurora hi havia un bar anomenat Aurora que fou un petit lloc on homosexuals i no van saber fer-se seu durant dècades al marge de les modes de la ciutat.

Al Carrer Aurora hi va morir Juan Andrés Benítez com a conseqüència d'una clara mala praxis policial.

Al Carrer Aurora un dia un gos es va quedar orfe d'amo.

"perquè per tornar a néixer necessiteu morir"

Joan Salvat-Papasseit.

A en David Córdoba, l'Oriol Guinart, en Jordi Llordella i en Xavier Sabata per aquells temps.

PERSONATGES:

A- Home

B- Dona

C- Veí.

D- Jove.

E- Rata.

A.- El dia que vaig morir no va ser el dia més feliç de la meua vida. El pitjor tampoc.

B.- El vaig conèixer una nit que no volia sortir acompanyada. Era tard, almenys per a mi que a quarts de dotze ja sóc al llit. Eren les dotze toques i vaig sortir de casa. Ni massa arreglada ni massa poc. Un punt de perfum per agafar confiança i em vaig deixar perdre pels carrers. Hi havia molt jovent. Els carrers de nit... sempre hi ha molt jovent. Són com les rates. Surten de nit. No és que jo sigui gran però me'n feien sentir. Les seves veus. Un grup de nois espellifats i noies enriolades estaven asseguts davant del que havia sigut el cinema més gran de la ciutat. Cantaven a terra cançons xirucaires mentre menjaven no sé què i bevien cervesa. Mai no m'ha agradat la cervesa. La racionalitat de la part alta anava quedant enrere mentre les meves passes no sé perquè em van anar portant a confondre'm i fondre'm amb el laberint brut de la part baixa de la ciutat. Havia caminat molt. Eren les dues toques de la matinada quan vaig entrar a aquell bar. Un bar petit, fosc, però no pas ronyós,

acollidor, francament. Amb una petita barra vermella i una estreta escala que duia a un altell amb uns coixins de colorins orientals en comptes de cadires. Tot i ser dissabte nit, no hi havia massa gent. Aviat, plegarien. Vaig pensar. Vaig pujar a dalt. Per instint. No hi havia ningú. Vaig tornar a baixar les escales ràpid. Volia sortir d'allà.

D.- Què voldràs prendre? Una cervesa?

B.- Un gintònic.

D.- No sóc el cambrer.

B.- Perdona.

D.- Tampoc sóc homosexual.

B.- Perdona?

D.- Això solia ser un bar d'homosexuals. Ja no, pel que sembla.

B.- M'estàs preguntant si sóc lesbiana?

D.- N'ets?

B.- Convida'm a un gintònic i t'ho diré.

B.- Mai m'havia considerat enginyosa. Aquest cop tampoc especialment. Però almenys vaig ser ràpida en la resposta. No vaig ser jo. Això em va animar. Almenys una esclatxa d'humor en un dia atapeït de densitat. D'aquells espessos. D'aquells que ho hauries engegat tot a rodar. D'aquells que no vols ni mirar-te al mirall. Som moltes vides. Iniciem-ne una més em vaig dir. Per què no?

C.- La policia em va demanar que esborrés les imatges que havia gravat. No ho vaig fer. Potser es podien esborrar del mòbil però no pas de la meva memòria.

D.- Sempre he confiat en els dependents quan em tornen el canvi. Sempre. Mai miro si les monedes que em deixen allà a sobre el mostrador o a la mà són les que corresponen. Ni als döner kebabs quan compro algun shawarma de xai amb tot menys remolatxa, no m'agrada aquella vermella dins d'un entrepà, ni als colmados quan compro una mena de laminadures resseques que em tornen boig i em fan passar millor la nit. M'agrada aquesta confiança amb la gent. Quan treballo sóc desconfiat. N'he de ser. Però en aquest context m'agrada no sentir desconfiança. M'agrada. El cor em bateja lliure. Sempre sóc confiat quan em tornen el canvi. Això no vol pas dir que em puguis prendre el pèl fàcilment. Hi ha qui diu que els desconfiats viuen més temps. Potser sí. En qualsevol cas estic convençut que no viuen pas millor. I del que es tracta no és de viure més sinó de viure millor. Sí, aquells carmelets xinesos em fan anar de ventre com cap altra cosa. Cago. Faig net i de nit dormo com una soca.

B.- Així que ets...

D.- Sí, ho sóc.

B.- Molt bé. Jo no.

D.- Jo sí.

B.- És clar.

D.- No sé perquè t'he mentit.

B.- Doncs canvio el gintònic per una cervesa.

A.- Vaig comprar flors aquell matí. No en compro mai. Però em sentia amb ganes de comprar-ne. Les volia de tots colors. Un home comprant flors sempre fa goig. Sempre és bonic. La dependenta em va mirar amb ulls entremaliats i somriure inevitable. Li provocava desig. Ho vaig notar. Li agradava mirar-me de reüll tot fent el llaç al voltant d'un paper transparent de cel·lofana. S'hi va esmerçar molt. "Aquí tens. Estarà contenta". No vaig dir res. Vaig pagar. I vaig sortir de la floristeria amb un ram a les mans. Un ram preciós. Un parell de noies adolescents de cabell llarg fins al cul em van mirar palplantat. Van riure. O els semblava molt antic o es morien d'enveja per no ser-ne elles les receptores. A la primera paperera de la primera cantonada que vaig trobar hi vaig dipositar el ram delicadament, molt delicadament, com qui abandona un nadó en un portal d'edifici modernista. Vaig seure a una terrassa a prop d'allà, a fer un tallat. Un cigaló hauria sigut massa. Tot i que era el que em venia més de gust. Mentre em prenia el tallat mirava la paperera, com qui no vol la cosa. La tenia a vista. Tothom passava de llarg. Ningú no tocava el ram. Per què? Em vaig acabar el tallat. Vaig anar corrent cap a la feina. Feia tard. Fet habitual en mi.

D.- Tinc set.

A.- Tens set?

C.- No tinc mai set. Tu tens set? Vols veure alguna cosa? Tu aigua... jo res. Tinc la boca seca. Què podria veure jo... eh Roc? Què?

D.- Tens set?

B.- Molta.

D.- Beu.

B.- És el que faig. Mai bec cervesa. Llisca bé. Però no m'agrada.

D.- Tens temps.

B.- Mai en tenim prou de temps.

D.- Si de temps ens en sobra. El problema és que el perdem. No el fem servir adequadament. Si aprofitéssim el temps que tenim viuríem moltes vides.

B.- Perquè en vull viure jo moltes, de vides? Amb la meva ja en tinc prou i el que em costa.

D.- Et costa viure?

B.- No vaig demanar néixer.

D.- Però ara ja ets aquí.

B.- Tampoc demano morir.

D.- Però ara ets aquí.

B.- Hi sóc?

D.- Hi ets.

B.- M'agrades.

D.- tu a mi...

B.- Jo a tu?

D.- Tu a mi... també.

B.- Tampoc.

D.- També. He dit també.

B.- Que no tanquin el bar. Tenim temps, oi? No sabria on anar.

D.- És prou tard i poc d'hora.

B.- Anem-nos-en al llit.

D.- Quina conversa més estranya!

B.- Molt. Però molt!

D.- Quan vaig sortir a fora de casa... hi havia un descampat. Al mig de la ciutat. Densa. Plena d'edificis i carrers estrets havien tirat a terra una antiga escola. L'escola on havia estudiat de petit el meu germà. Jo no. A mi em van fer anar a un

altre col·legi. Ara rodejant el descampat hi havia un mur d'uns dos metres i mig d'alt pintat de blau. Blau fosc. Però intens. Llumínós. Molt impactant. Un tros de cel artificial arran de terra. En un tram de paret hi havia una balla metàl·lica. Mig trencada. On els heroïnòmans ho aprofiten per llençar les seves xeringues usades també per colar-s'hi. Vaig tenir la temptació d'entrar-hi. La porta de la balla era mig oberta. Tot era fosc, però no prou fosc com per no veure-hi. I allí entre les bardisses hi havia un home estès a terra. Hi havia sang. La mirada meva va quedar en repòs. Estupefacte. Quan el meu cos es va decidir a parpallejar els ulls es van fixar en un petit detall. L'home duia els pantalons mig abaixats i se li veia la guardiola del cul. Ho vaig trobar bonic. Fins i tot artístic. Pèrfid. De mal gust. El cor m'anava a mil per hora. Vaig parpallejar per segon cop. Del propi impuls vaig sortir d'allí com una bala. No podia tornar a casa. Vaig anar al meu bar, que és com si fos casa. Només entrar vaig topar amb una noia que baixava les escales. Feia la meva mateixa cara de por, sinó més.

D.- Què voldràs prendre? Una cervesa?

B.- Un gintònic.

D.- I vam xerrar.

D.-Quina conversa més estranya!

B.- Molt. Però molt!

D.- Sí. Anem-nos-en al llit. Vull follar amb tu. Necessito fer-ho. Em deixes?

B.- No desitjo altra cosa.

D.- Visc aquí mateix. Anem.

A.- Quan estimes estimes. Quan no et sents estimat no deixes d'estimar. He tingut una vida desafortunada en aquest aspecte i afortunada de matisos alhora. Havia de ser així. Vaig néixer en una família on aprofitàvem la vida. L'aprofitàvem tant que entre nosaltres gairebé ni ens dirigíem la paraula. Érem uns desconeguts. Això va fer que quan em vaig fer gran vaig passar d'un amor a un altre com qui canvia de canal al televisor. Endavant i endarrere. Endavant i endarrere. Fins que arriba una carícia inesperada. I literalment et mata perquè et mors d'amor. I t'ofegues. I no pots respirar. I fuges. I surts a passejar un gos que francament en aquell moment et fa nosa perquè li tens enveja.

A- Creus que estic mort?

E- Ets mort. Sí. Fas olor a mort.

A- Aleshores per què estem parlant?

E- Perquè els morts també parlen.

A- Com ho saps tu?

E- Ho sé.

A- Saps moltes més coses tu?

E- Sé les que cal saber.

A- Per?

E- Per sobreviure. Saber-ne més del que convé et deprimeix. Saps que unes de les majors causes per depressió que hi ha actualment és degut a l'excés d'informació? El fet de saber immediatament les coses via internet provoca un estat anímic d'ansietat que fa que el nostre cervell no es relaxi. Que maquinis, que vulgui saber més, no és coneixement el que cerca, sinó dades compensatòries. Dades per saber què fan els altres. L'èxit que tenen. A nivell personal, afectiu, social, amorós. Els seus fracassos no et compensen. D'aquí a la depressió i de la depressió al suïcidi. Per això jo no llegeixo mai res. Ni els diaris que hi ha per terra. Ni els tríptics bicolor blanc i vermell i lletra cos set que anuncien menjar xinès a domicili.

A- Rata sàvia.

E- No sóc rata.

A- Què sinó?

E- Ratolí.

A- Permet-me que ho posi en dubte.

E- Pots fer el que vulguis. Ets mort. T'has suïcidat?

A- No. Mai. M'han mort.

E- Qui t'ha mort?

A- Quin sentit té ara saber-ho?

E- Saps qui era, doncs?

A- Digue'n atzar.

E- Permet-me que ho posi en dubte.

A- Pots fer el que vulguis. Ets ratolí.

E- Saps que la lluna infertilitza?

A- Com? A què treu cap ara la...

E- La lluna. Sempre m'ha agradat la lluna. Mires amunt i ella sempre hi és. Et recorda què som. Que hi som i que no som res... que ella és qui governa. D'aquí que la nit sigui més vida que el dia. El dia crema. La nit infertilitza.

A- Les rates si una cosa teniu és afany de reproducció.

E- Això són els conills.

A- I les rates.

E- No em sento per al·ludit. Sóc ratolí.

A- I jo sóc mort.

E- (Riu) No rius, tu?

A- Per què hauria de riure?

E- No tens sentit de l'humor.

A- Sí que en tinc. Però només ric quan les coses tenen gràcia. I a mi no me n'ha fet.

E- El teu ram no l'ha volgut ningú.

A- El meu...?

E- Sí.

A- Com ho saps?

E- Quan te n'has anat l'he estat observant. T'he prè el relleu.

E- I?

A- No l'ha volgut ningú. Per què?

E- Hi fan bonic les flors.

A-Tu creus?

E- Sí. Almenys en una paperera. Sí. En un enterrament no. Redundant.

A- (Riu).

E- Calla... shhh... em sembla que sento... sí... ho sents? Estan follant...els sents? Aquí dalt. Són dos que no s'estimen.

A- Follen?

E- Ella es quedarà embarassada.

C.- Ensinistro gossos. M'agrada. Sóc una persona obertament maleducada amb les persones i secretament comprensible amb els animals. Especialment amb els gossos. En tinc dos. Però m'agrada més ensinistrar els dels meus clients. A través dels seus gossos sé com són els seus amos. I de mica en mica, ensinistrant-los aconseguixo modificar el caràcter dels seus amos. Els faig millor persones. A través dels gossos aconseguixo que siguin diferents. Mutar la seva personalitat. I aquest esforç, aquesta dedicació, aquesta concentració és imprescindible fer-la amb cura. Amb molta cura. Amb minuciosa cura. Només així amb precisió de bisturí puc modificar el tarannà de les persones. M'en sento més que demiürg. Ja que no els creo. Sinó que els modifico. Com un escultor que dona forma la pedra. Una altra de les meves passions. Les pedres. Les que agafen vida. Les escultures.

La gent als museus sol mirar els quadres, jo les escultures perquè n'hi ha poques, d'escultures. Vaig passejant sala rere sala i de tant en tant com un bolet preuat al mig del bosc apareixen. Com un cep o un rovelló apareix una forma esculpida en l'aire. Una escultura. Quan vaig començar a treballar amb en Roc vaig saber de seguida que aquell gos era diferent. Sota una pàtina de raça conflictiva, no m'agrada dir-ne violenta, sota aquesta pàtina, doncs, s'hi amagava tota una altra cosa. La tendresa. La por. L'ofec. Molta por. Molta por de ser qui era. De trobar-se ell mateix. No seria fàcil. Era un repte. I els reptes. Com a solitari que sóc, com a persona que va als museus a mirar estàtues de tant en tant, sempre m'han agradat. Roc, què ho fa que tinguis por a la foscor? Tanta por. Què ho feia? Algú t'explicava contes terrorífics de petit abans d'anar a dormir? Contes que no tenien sentit? Històries que no anaven enlloc? Ara ja no podrem saber-ho mai... ni tu... ni jo.

B.- Quan tornava cap a casa, no volia dormir acompanyada, vaig anar-me'n d'aquella casa... cansada... ja no feia la meua olor... cansada... caminava de nou... altre cop sentint de lluny les mateixes cançons xirucaires a peu de cinema... desfent el camí... quan tornava cap a casa... mentre caminava... em va venir al cap un vers de no sé qui: tots portem una calavera dins. Sí... Tots portem una calavera dins.

jordi prat i coll

Acabada l'11 de febrer del 2014

Revisada l'11 de febrer del

2022